

OKO HURIKANU

NATALIE C. PARKER

#BSKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

alloy**entertainment**

Copyright © 2021 by Alloy Entertainment a Natalie C. Parker

Translation © 2022 Jana Hlávková

Cover © 2021 by Cliff Nielsen

Czech edition © 2023 Nakladatelství Slovart

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Z anglického originálu *Seafire: Stormbreak*, vydaného v roce 2021 nakladatelstvím Razonbill (An Imprint of Penguin Random House LLC), 1325 Avenue of the Americas, New York, NY 10019, přeložila Jana Hlávková

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o.,

v Praze v edici #BOOKLAB v roce 2023

Editorka Marie Iljašenko

Redakce a korektury Jiří Kettner

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

ISBN 978-80-276-0448-7

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

PŘEDTÍM

Oheň, který se Lirovi rozléval v žilách, vzplál před několika hodinami a teď ho spaloval čím dál víc.

Přestože se po celé lodi rozváděl trubkami chladný vzduch, Lira šimral na čele pot, a když se připojil k dlouhé řadě Střel mířících do kuchyně, jen stěží odolal nutkání přešlapovat z nohy na nohu. Ještě nikdy nepotřeboval kal tak moc jako teď. Ještě nikdy mu krev ve spáncích netepala tak neodbytně, ještě nikdy mu srdce nebušilo tak nepravidelně. Ale nedostal poslední dvě dávky a prodleva si začínala vybírat svou daň.

Náhle pocítil závat, zaťal zuby a otočil se, aby se podíval na Střely seřazené ve frontě za sebou. Pak pohledem narazil na vojáka, kterého hledal. Tassos. Ten kluk byl sotva o rok starší než Lir, jeho tělo však vyprávělo úplně jiný příběh. Tam, kde byl Lir útlý, byl Tassos široký, a zatímco Lirovy svaly připomínaly drobné kostičky, ty Tassosovy se na sebe vršily jako cihly. Oba byli sice bledí jako sůl, ale Tassos měl tmavé oči a kudrnaté zrzavé vlasy a zdálo se, že se pořád něčemu směje. A právě teď se smál Lirovi.

Tassos stál ve frontě s rukama zkříženýma na hrudi. Upíral na Lira bezvýrazný pohled a koutky rtů se mu zvedaly v opovržení. Kolem něj postávala skupinka patolízalů. Všichni se tak moc báli Tassosových nevyzpytatelných nálad, že nechtěli riskovat a radši se drželi po jeho boku. A právě Lir

se nedávno odmítl Tassosovi podřídit, čímž na sebe upoutal jeho pozornost.

K Tassosovi se teď naklonila dívka s ostře řezanou tváří jménem Céfeus a s pohledem upřeným na Lira mu pošeptala něco, co ho rozesmálo. Lir se zamračil a odvrátil se od nich.

Dvě dávky. Tassos ukradl Lirovi dvě předešlé dávky tak, že ho předběhl ve frontě a sebral mu je z tácu dřív, než se Lir vůbec stačil posadit. Byla to urážka. Bylo to k vzteku. Existovala jediná věc, která by byla ještě horší než nedostat svou dávku kalu: přiznat před balistou Ennickem, že si ji nechal sebrat. Dvakrát. Požádat o pomoc nepřipadalo v úvahu. S tímhle si musel poradit sám.

Ve svalech a kostech cítil dosud nepoznanou slabost a síla mu vyprchávala kůží jako pot. Nechtěl však Tassosovi dopřát tu radost, aby ho viděl kroutit se v mukách. Rivalita mezi nimi byla úplně nová. Ještě přede dvěma dny nestál Lir Tassosovi ani za letmý pohled, pak ale udělal chybu. V souboji muže proti muži porazil Crosse, a tehdy si kdysi zakřiknutého šestnáctiletého hochu všichni všimli. Lira teď každý chtěl mít na své straně.

A jak se zdálo, Tassos se rozhodl, že je třeba zahnat ho do kouta.

Lir musel zatnout pěsti, aby se vzepřel náhlému třasu, prohloubil dech a snažil se soustředit na uklidňující obrázek zbraně. Procházel si v duchu její jednotlivé části a představoval si, že svou oblíbenou zbraň rozebírá na součástky a pak ji zase skládá. Při každém kroku si vybavil i nezaměnitelný zvuk ocele klouzající po oceli, ostré cvaknutí pojistky, tiché zasténání stlačovaných pružin. Než celý proces dokončil, fronta se stočila k lodní kuchyni a z vůně čerstvého chleba se Lirovi očekáváním sevřel žaludek. Za chvíli už držel tác v ruce a na talíři mu přistála semínková kostka zalitá omáčkou, salát z mořských řas a kousek toho lahodného čerstvého chleba.

Jak se ve frontě přibližoval k místu, kde voják Sanno rozdával večerní dávku kalu, v žilách mu vzplál oheň a krev proudila rychleji. Když přišel na řadu, Sanno pozvedl jedno husté obočí. Bylo tu teplo, ale ne zas tak velké, aby vysvětlovalo krupěje potu, které Lirovi vyrazily na spáncích.

„Z kalu čerpáme sílu,“ řekl Lir a musel se přemáhat, aby jeho hlas zněl klidně.

„Kal ti dává otec,“ odpověděl Sanno. Podezření v jeho hlasu bylo zřetelné, ale bez řeči mu podal jeho příděl. Když se Lir otočil a odcházel, rychle přelétl očima frontu a zahlédl Tassose, jak si na druhém konci bere ták. Zaplavila ho úleva. Čekání bylo téměř u konce. Teď už stačilo jen zůstat v klidu, sníst jídlo a pak si vzít kal, stejně jako to dělají všechny Střely. Po jídle.

Nespouštěl z Tassose oči, což byla velká chyba. Uvědomil si to hned, jak ramenem vrazil do něčeho tvrdého. Ták se mu převrhl a jeho obsah se s řinčením vysypal na podlahu.

Lir se napjal a instinktivně zvedl pěsti k boji, ale Céfeus s omluvným pokrčením ramen a se špatně skrývaným posměškem na rtech sama ustoupila.

„Uklid' to, Střelo,“ zavolal pán kuchyně, jehož hlas se nesl nad vším tím pochechtáváním a tlacháním.

Lir se sehnul, aby sebral ták, talíř, sklenici a příbor, a zmocnil se ho chlad. U nohou mu leželo rozsypané jídlo a nic jiného. Kal byl pryč. Z fronty za ním se vynořil Tassos a na jeho samolibé tváři se objevil vědoucí úsměv.

Malá, vzdálená část Lirovy mysli mu radila, aby to ignoroval. Najde si jiný způsob, jak kal získat, i kdyby to znamenalo přežít bez drogy další noc. Byl dost silný na to, aby to vydržel do ranních přídělů. Vstane před ostatními, bude první ve frontě a vezme si kal dřív, než Tassos vůbec vkročí do jídelny.

Pak se Tassos usmál, vycenil zuby, a Lirova mysl byla najednou velmi, velmi klidná.

Několika rychlými kroky přešel místnost a houpal přitom tácem jako mečem. Prořízl jím Tassosovi obličej a horká krev, která se z něj vyřinula, mu potřísnila tvář.

Než Tassos stačil úder oplatit, Lir zaťal pěst jako kladivo a pevným úderem znovu zasáhl jeho znetvořenou tvář. Tassos se zapotácel, pak znovu nabyl rovnováhy a připravoval se na další útok. Než se kdokoliv z nich stačil znovu pohnout, vzduch prořálo trojí zahoukání sirény.

V jídelně se rozhostilo ticho přerušované jen rytmickým ťukáním starých kamen. Přestože byli vyzváni k hlášení na palubě, nikdo se ani nepohnul.

Lir a Tassos stáli ani ne metr od sebe a v očích jim plála nová rivalita. Z řezné rány ve tváři Tassosovi neúnavně odkapávala temně rudá krev a skrápěla mu přední díl košile.

Lir vykročil vpřed, sehnul se, sebral mezi prsty balíček kálu a strčil si ho do kapsy. Jednou mrkl a nechal svůj pohled klouzat po lodní kuchyni, pak se otočil k Tassosovi zády a pevným krokem zamířil vzhůru na palubu.

Když dorazil na palubu, pán kuchyně Harrow právě podával zprávu balistovi Ennickovi. Dva muže, oba ještě v plné a bujaré síle mládí, halila oranžová záře palubních světel a za nimi se rozpínala černá noční obloha. Střely se rozestavily na hlavní palubu v úhledných řadách. Vojáci, kteří neviděli, co se stalo v kuchyni, vrhali na balistu nervózní pohledy. Ti, kteří tam byli, zvědavě sledovali Lira. Byli si jistí, že ať už se teď stane cokoli, nestane se to jim.

Lir se široce rozkročil a čekal.

„Střelo Lire.“ Balista Ennick zněl nekompromisně. „Udělej krok vpřed.“ Lir toho muže vždycky vnímal jako nadřízeného, někoho tak blízkého Aricově pravé ruce, jak on sám v životě být nemůže. Ale dnes se v jídelně něco změnilo. Lir se změnil. V podivném okamžiku prozření uviděl toho sku-

tečného Ennicka: balistu, který se příliš bojí své vlastní moci, než aby ji někdy skutečně mohl mít.

„V jídelně jsi zaútočil na jinou Střelu,“ řekl Ennick. „Chceš to obvinění popřít?“

Tassos stál na okraji Lirova zorného pole. Krev na jeho tváři se v palubních světlech rozhořela jako jasný rudý plamen olizující jeho kůži. Lir si s temným uspokojením uvědomil, že až se bude tenhle plamen hojit, rozkvete do oranžové jizvy. Jen stěží zadržel úsměv, když odpověděl: „Obvinění přijímám, pane.“

Zbytkem salvy zašuměl tichý neklid. Vojáci si museli myslet, že přišel o rozum. Možná že ano. Ještě nikdy se necítil tak jistě, tak vzdorovitě. Dokonce i balistu to zřejmě zaskočilo. Zaváhal a pak znovu promluvil.

„Brzy toho budeš muset přijmout víc.“ Balista Ennick přešel kolem řady Střel. „Není většího projevu slabosti než obrátit se proti svým bratrům a sestrám, není větší hanby než udeřit vlastního člověka. A ostudu Otcí nikdy neděláme. Co mu přinášíme?“

„Slávu, nebo smrt!“ vykřikla salva jako jeden muž.

„Střelo Lire, přinesl jsi dnes Otcí slávu?“

Lir ztěžka polkl. „Nepřinesl.“

„Přinesl bys mu místo toho svou smrt?“

Lirova sebedůvěra se prohnula pod ostrým strachu. Za tak malý přestupek by ho přece nezabili. Ale než mu odpustí, klidně ho nechají trpět, aby všichni dobře viděli, že nemá žádnou moc. A on musel tu moc nechat růst, jinak by mu *opravdu* nezbyvalo nic než zemřít. Lir zvedl bradu. „Nepřinesl.“

„Musíš si vybrat: jedno, nebo druhé.“ Balista Ennick udělal dramatickou pauzu a zvedl ruku k bezměsíčné obloze. „Ale teď je fáze měsíce v zárodku. Čas nových začátků. Chtěl bys začít znovu, Střelo Lire?“

„Chtěl.“ Cítil kyselou pachův toho slova.

„Budeš očištěn kmitáním kyvadla.“ Při pomyšlení, že ho pověsí za svázané kotníky z paluby jako nějakou zatracenou rybu, zaskřípal zuby. Byla to pomalá, bolestivá smrt, ale jestli tu noc na kyvadle přežije, dosáhne v očích svého balisty a celé salvy vykoupení.

„Připravte kyvadlo! O půlnoci bude viset!“ zvolal balista Ennick. Svým rozkazem zároveň rozpustil salvu a Lirovi řekl: „Za mnou.“

Ennick se otočil a vedl Lira na zád. Jejich loď kotvila západně od jednoho ze dvou největších ostrovů Kostěné tlamy.

„Pošlu tě na pevninu,“ řekl Ennick a strčil Lirovi do zkravených rukou plátěný pytel. „Nám by se hodilo ovoce a ty si u toho můžeš vyčistit tu svou solí zalepenou hlavu.“

Na hladině pod nimi čekal malý člun. Lir na prchavý okamžik zvažoval, že by vyskočil z lodi a zkusil štěstí daleko od štedré náruče Otce. Balista Ennick musel vědět, že ho to napadne a bude ho to lákat.

„Jak si můžeš být tak jistý, že se vrátím?“ zeptal se.

„Nejsi zdrhací typ.“ Jedna strana Ennickových úst se zkřivila v úsměvu poněkud pochmurnějším, než pro něj bylo obvyklé. „Nevracej se ale bez něčeho dobrého.“

Lir ucítil, jak mu do hrdla stoupá vztek. Ennick jím manipuloval, pohrával si s ním, a oba věděli, že nemá jinou možnost než poslechnout. Jednou nohou se přehoupl přes zábradlí a přelezl dolů do malé loďky. Nastartoval motor, vyrazil k bledému pruhu pláže a v hlavě mu zuřila divoká bouře.

Žádné jídlo nepotřebovali, to si Ennick vymyslel. Tahle pochůzka byla jen přede hrou k trestu, protože teď se pro něj musel sám rozhodnout a vrátit se. Byl to brutální druh arogance, tak sebejistý, tak zatraceně svazující. Ale Lir by je možná mohl všechny překvapit. Co kdyby došel na konec toho-

to ostrova, přeplaval na další a vyrazil dál na vlastní pěst? Co mohl ztratit? Svůj život? To bylo to jediné na světě, co ještě vlastnil, a nakonec o něj stejně přijde. Když odejde teď, bude to alespoň on, kdo si určí podmínky.

Vytáhl člun na mělčinu, a když stanul na břehu, netrpělivě si drhl z rukou krev. Neměl se nechat ovládnout vztekem. Svou cestu životem si odjakživa razil s pomocí sebeovládání, síly a rozvahy a s těmito vlastnostmi hodlal také přežít. Jenže nechal Tassose, aby se mu dostal pod kůži. Dopustil, aby touha ublížit nepříteli převládla nad všemi jeho pečlivě promyšlenými plány. Lir si otřel dlaně o přední díl košile a najednou mu bylo nepříjemné, jak snadno se nechal vyprovokovat k neuvážlivému jednání. Nešlo to nijak odčinit a nebylo sebemenších pochyb, že od téhle chvíle bude středem pozornosti.

Lir frustrovaně zavrčel a rozeběhl se po pláži. Běžel tak rychle, jak jen mu nohy dovolily. Přemohl žár ve stehnech a lýtkách, dokud vše neotupělo. Nechtěl se vrátit. Kyvadlo byl krutý trest. Za svých šestnáct let ho Lir viděl dvakrát a ani v jednom případě se provinilec nedožil východu slunce. Lirova smrt by byla finální výhrou pro Tassose. Jeho *bratra*. To slovo mu nikdy nepřipadalo tak prázdné jako teď. Tassos nebyl jeho bratr. Byl to jeho protivník.

Pohrdání a vztek ovinuly své dlouhé prsty kolem Lirova hrdla a začaly ho svírat. Nic mu nepatřilo. Neměl žádnou moc. A to málo, co se mu podařilo dát dohromady, padlo na oltář zkrvavení Tassosovy samolibé tváře.

A brzy se to celé dozví i samotný Aric Athair.

Při tom pomyslení se Lir zhroutil na kolena, jeho tělo zaplavil strach a slabost, krev ho pod kůží nesnesitelně svědila. Mohl by odejít hned teď, mohl by se tomu všemu vyhnout, ale bez kalu, který by ho posílil, by útěk ze salvy a od života Střel byl nejspíš jen volbou pomalejší smrti než kyvadlo.

Ale kdyby to přežil, mohl by získat mnohem víc.

Zařal zuby, rozepl zip u kapsy na stehně, vytáhl z ní ukradený příděl kalu a balíček roztrhl. Obsah si vysypal do úst a na jazyku se mu rozlila zemitá sladká chuť. O chvilku později už cítil, jak ho zaplavuje známá vlna klidu. Srdce mu stále bušilo jako o závod, ale jeho mysl teď byla chladná a vzdálená. Nemusel hned reagovat, měl teď možnost *přemýšlet* a místo impulzivního jednání strategicky plánovat.

Tassos se zotaví. Ale nikdy na to nezapomene. Žádná Střela, která byla svědkem Lirova násilného vzplanutí, na to nikdy nezapomene.

Lir jen potřeboval přijít na to, jak to zařídit, aby ta vzpomínka sloužila v jeho prospěch.

Táhl dál svůj plátěný pytel a upíral oči k temné pláži, kam padaly ze stromů kokosové ořechy a žakie. Když se shýbl pro jeden kokos, postřehl sotva znatelný náznak pohybu.

Listí za ním nepřestávalo tiše ševelit. A za tím šustěním se ozvalo křupnutí písku, do nějž se otiskla noha. Lir upustil ovoce, které držel, a ruce zvedl k hlavě, do srdce se mu zařala střepina strachu. Podcenil snad Ennickovu touhu zbavit se ho?

„Ať jsi, kdo jsi, dostals mě,“ řekl.

Nepřišla žádná odpověď. Před ním se rozkládaly temné a smrtící vody oceánu, rodící se měsíc neposkytoval žádné světlo a proti Lirovi se řítily tmavé vlny zbarvující břeh do černa jako krev. Instinkt mu napovídal, že těsně za ním je teď prst spočívající na spoušti. Prst, který se rozhoduje.

„Bude mi k něčemu, když tě poprosím, abys nestřílel?“ zeptal se Lir spíš ze zvědavosti, než že by v něco doufal. „Když budu žadonit o milost?“

„Milost ti prokážu tím, že tě zabiju.“

Ten hlas. Jako první záblesk svítání na obzoru. Teplý, jasný, velitelský.

Žádná Střela. Byla to holka. Věděl, že je mladá, ani ji nepotřeboval vidět. A jestli je s ním na tomto ostrově mladá dívka, pak musí být poblíž i loď. Ne jen tak ledajaká loď, ale nebezpečná loď plná lidí, kteří zradili Otce jednoduše tím, že mu odmítli sloužit.

Hlavou mu probleskla slova balisty Ennicka: „*Nevracej se bez něčeho dobrého.*“ Nechtěl se vracet s něčím, co bude dobré. Chtěl se vrátit s něčím, co nemá obdoby. S něčím, co by mu Tassos nikdy nemohl upřít. S něčím, co by Otci přineslo neskonalou slávu: s lodí plnou zrádců.

„Možná.“ Lir ztišil hlas. Proměnil ho v měkkou síť čekající na svou kořist. „Jestli mám vážně umřít, můžu aspoň vidět, čím rukou to bude?“

Dívka znovu zaváhala a Lir využil příležitosti. Otočil se na kolenou a dával si pozor, aby držel ruce stále vzhůru. Nevyhrožoval. Podřizoval se.

„Ještě jednou se pohneš a střelím!“ Zvedla pistoli. Nemířila mu už na hrudník, ale na hlavu, jenže Lir se na zbraň nedíval.

Díval se na *ni*. Kolem obličeje se jí vlnily zářivě rudé kadeře jako padající okvětní lístky. Jejich barva popírala okolní temnotu, jako by hořely vlastním tajným ohněm. Její oči byly tmavé, snad hnědé nebo zelené, a tak hluboké, až měl pocit, že by se do nich mohl ponořit a propadnout se až do středu země. Pleť měla nerovnoměrně opálenou, podél horní části nosu světle béžovou a na tvářích blednoucí do barvy světlého písku.

„Sice umřu, ale aspoň mě zabije moc půvabná dívka.“ Ta slova mu vyklouzla z úst dřív, než si je promyslel.

Impulz místo strategie. Všiml si ale, jak jí zčervenaly tváře a rty se snažily zformulovat další otázku.

Čím víc mluvila, tím méně se jí bál. Dožadovala se informací o jeho salvě, a s prstem na spoušti váhala. Byla dokonale směsicí opatrnosti a soucitu, strachu a naděje.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se a Lir v tu chvíli věděl, že si ji získal.

„Co na tom záleží, když mě stejně zabiješ?“ zeptal se.

„Nezáleží na tom,“ odpověděla rychle. Sevřela prst na spoušti, ale nevystřelila.

Lir se rezignovaně usmál. „Lir. Jmenuju se Lir. A ty budeš asi poslední, komu to říkám.“

„Já... je mi to líto,“ řekla a znovu se zjevně snažila přesvědčit sebe sama, aby vystřelila.

„Prosím.“ Výraz paniky v Lirově hlase byl skutečný, ale jeho slova ne. „Prosím, slituj se. On lítost nezná. Vezmi mě s sebou. Ať už žijete jakkoli, určitě je to lepší život než s Otcem. Prosím, pomoz mi.“

A bylo to tam. Oči se jí bolestně přivřely a ramena tragicky poklesla. Tahle dívka byla cestou, jak si znovu vydobýt své postavení. Cestou, jak se vyšvihnout ze zástupu podřadných Aricových Střel na místo, kde by získal skutečnou moc. A když mu přikázala, aby se postavil, sebrala mu všechny zbraně kromě dvou a stále ho ještě nezabila, věděl, že jeho prosba o milost zapustila kořeny.

„Jak se jmenuješ ty?“ zeptal se.

Zamračený výraz, který zkřivil dívce rty, vykouznil na Lirově tváři úsměv. Na té holce bylo něco magnetického. Něco tak zářivého, že se na ni chtěl pořád dívat. V boji s neúnavně žhnoucími vlasy byla noční temnota bezmocná a on si pomyslel, že dotýkat se jich musí být jako hladit slunce.

„Tak co kdybych ti teda říkal Ohnivý kvítku? To mi přijde celkem trefné.“

„Říkej mi, jak chceš,“ odpověděla dívka a nedokázala poptačit jiskřičku úsměvu. „Svoje jméno ti neprozradím.“

Nepotřeboval její jméno. Potřeboval její loď. Ale ještě předtím potřeboval něco jiného.

„Nevěříš mi. Proč bys taky měla. Teď ti ale ukázu, proč bys mohla.“

Opatrně sáhl do vesty a vytáhl jednu ze dvou štíhlých tlačných dýk. Podal ji dívce rukojetí napřed. Chňapla po ní, oči rozšířené hrůzou, a rychle si ji zastrčila za opasek.

„Tak co, Kvítku, pořád mi nevěříš?“

„Střelám nevěří nikdo.“ To, co ještě drželo její odhodlání pohromadě, se naštíplo, a ruka mířící na Lira poklesla. „Ale zkusím ti pomoci.“

„Vezmeš mě na svou loď?“

Naděje, která jím projela, s její odpovědí zase pohasla. „Ne. Ale ani tě nezastřelím.“

Byl tak blízko. Potřeboval jen, aby mu ta holka uvěřila, že po ní nic nechce. Ještě trošku popostrčit.

„Tak už radši běž,“ řekl jí. „Vrať se na svou loď a odjed'te odsud. Já se schovám, možná umřu, ale aspoň budu mít kormidlo ve vlastních rukou.“

Tam. Její oči zabloudily na jihozápad od místa, kde teď stáli. Aniž by si to uvědomila, prozradila mu, kde kotví její loď.

„Víš, jak se říká téhle měsíční fázi?“ zeptal se, když se v něm rozlilo závrť působící vzrušení.

„Dnes v noci přece žádný měsíc není.“ Odpověď Ohnivého kvítku byla sebejistá a defenzivní. Jako by nějaká její část tušila, že mu nakonec podlehne.

„Měsíc v zárodku. Značí období rozvoje a nových příležitostí. Příslib věcí budoucích.“ Zvedl ruku k bledému měsíci její tváře a vklouzl jí prsty do vlasů, potěšený jejím překvapením. „Je to měsíc začátku a konců.“

Byli dvěma stranami jedné mince a to, co bylo koncem pro tuhle dívku, bylo novým začátkem pro něj. V očích se jí mihlo pochopení, jen vteřinu předtím, než se jí Lirova druhá

dýka zabořila do jemné kůže břicha. Téměř zalitoval, jakou jí způsobil bolest.

Lir položil její zmítající se tělo na písek, sklonil se k ní a zašeptal: „Díky, žes se mnou měla slitování. A díky za tvou loď, Ohnivý kvítku.“

Ještě netušil, jak obrovský dar mu porážka téhle holky přinese. Ani ho nenapadlo, že by mohla přežít. To až v letech, která měla teprve přijít, si uvědomí, že jí takhle ránu zasadil záměrně. Aby zajistil, že nezemře.

Aby vyzval osud, že je může opět svést dohromady.

KAPITOLA PRVNÍ

Kaledonie stála vysoko nad můstkem *Zářivé stopy* a sluncem ozářeným hrotem šípů, který hnal její flotilu vpřed. Kdysi to byla jedna loď s jednou skvělou posádkou, nyní čítala její flotila osm lodí a stovky lidí. Všichni byli její. Stále si ještě nezvykla, ale pokaždé, když společně vypluli, jim to šlo lépe a lépe, a Kaledonii také.

Po obou stranách *Zářivé stopy* se do rozbouřených vod zařezávaly trupy *Dýky* a *Pístu*. Dál za nimi se drželo zbývajících pět lodí Rudé flotily, připravených na rozkaz, který je povolá do boje. Bijec a Sosna veleli *Dýce*, na níž měli vlastní posádku. *Pístu* velela Mino a celou posádku tvořili Hesperovi lidé. Na pozadí tlumené modři oceánu jasně zářily jejich blankytně modré pláště, které si teď přešili na kabátky vhodnější pro plavbu po moři.

Dole na zaoblené špici *Zářivé stopy* Amina systematicky obcházela kolem zábradlí a prohlížela nově instalované katapulty, aby zkontrolovala, zda je vše v pořádku a zabezpečené. Hime za ní opatrně umisťovala do kolébek katapultů karbonové pumy a pak je připevňovala na místo. Přímo pod Kaledoniinými nohama stála u kormidla Nettle a pevnou rukou je vedla vpřed. Po hlavní palubě poletovalo jako hejno pět sester Mariiných a udržovalo zbytek posádky ve střehu.

Slunce vystoupalo asi do poloviny své ranní cesty a obloha byla jasně modrá. Kdyby bylo aspoň trochu oblačno, měli by lepší výhled, ale po týdnech, kdy Mrakolom sužovalo pošourné počasí, byli rádi, že konečně vidí modré nebe.

„Jsme v čele!“ ozval se hlas pod nimi. O chvíli později se objevila Pisces a vytáhla se na přestavěný vyjící jícen, který teď sloužil jako Kaledoniina pozorovatelná. Za posledních šest měsíců získala Pisces skálopevné odhodlání a stejně nezlomnou fyzickou sílu. Jejím nově nabytému sebevědomí se mohl rovnat leda tak její pravý hák.

„Blížíme se?“ zeptala se Kaledonie, která vzdorovala větru na pevně rozkročených nohách.

„Blížíme,“ potvrdila Pisces a kývla svou hladce oholenou hlavou. Na dohněda opálených tvářích se jí leskl pot. „Ještě kilometr a půl a máme je.“

Pisces nebyla jediná, kdo se od útoku na Mrakolom změnil. Od chvíle, kdy Lir zabil Arica a převzal velení nad armádou Střel. Od chvíle, kdy se Kaledoniin bratr Donnally podíval své sestře do očí a pak si místo ní vybral Lira. Za tu dobu Kaledonie se svým velitelským týmem dala dohromady vlastní flotilu a proměnila Mrakolom z rušného tržního města ve svou operační základnu a Prohnaného krále Hespera z neochotného komplice v nejdůvěryhodnějšího spojence.

Zpráva o Kaledoniině vítězství v Mrakolomu se rychle rozšířila. Téměř neustále připlouvaly další vzbouřenecké lodě, které se chtěly zapojit do boje. Do její flotily přibývala plavidla a do posádky ruce. Přeběhlo k nim dokonce i několik Střel, což přinášelo i dost specifické problémy, ale Kaledonie neměla ve zvyku někoho odmítat. Bijec s Arésem vymysleli systém na pomoc Střel, jimž pomalu vytlačovali kal z žil. Ne vždy to šlo hladce. Bez ohledu na to, jak ochotně se Střely tvářily nebo jak dobře snášely odvykání, bylo těžké jim dů-

věřovat natolik, aby mohly dostat zpět své zbraně. Hesperus měl na starosti malý specializovaný tým, který se věnoval solární technologii, zatímco jeho sestra Kae pomáhala Far, aby byli všichni nakrmení, napojení a věděli, kde a kdy mají být.

Oran se stal Kaledoniiným očima i ušima, jako pokaždé, když se vzdálila z města. Navzdory Hesperovým hojným a neskrývaným námitkám si ho vybrala za svého zástupce.

Díky jejich úsilí a práci se Kaledonie mohla soustředit na to, v čem byla nejlepší: na lov.

Kaledonie mhouřila oči ve větru a pohledem přejížděla po horizontu. Právě mířili do Copů, kde se měli setkat s Rukama řeky, když její hlídka s překvapením spatřila jižně od lodi bárku Agrofлотily. Změnili své plány, přes vysílačku požádali Mrakolom o další pomoc a budou držet pozici, dokud nedorazí Stříbrná flotila.

„Bijec měl pravdu,“ dodala Pisces. „Vypadá to, že je doprovází flotila Pētisyna Deckera. Všechny lodě jsou označené zeleně.“

Kaledonie se lačně usmívala. Na takovou příležitost čekala už měsíce. Mořem, které brázdí Střely, prošla Aricova smrt jako elektrický proud a zažehla malá ohniska rebelie od kolonií až po Slipmark. V reakci na to Lir stáhl téměř všechny své lodě do Holsteru, který prohlásil za sídlo své moci, stejně jako předtím Aric. Nechvalně proslulé město dřepělo na jižním poloostrově, chráněné věncem smrtonosných dělových věží. Ale ať byl Holster opevněný sebelíp, stále musel pro své Střely zajišťovat jídlo a kal, což znamenalo, že bárky Agrofлотily musely nakonec vyplout ven na moře. A Kaledonie mohla ty bárky zajmout nebo zničit.

„Je Stříbrná flotila v pohotovosti?“ zeptala se Kaledonie.

„Zatím se drží zpátky a čeká na náš signál,“ potvrdila Pisces. Na pozadí jasně modré oblohy se objevil první záblesk

oranžových květů, když se vysoká bárka vyhoupla na obzor. Kaledonie cítila, jak jí v krvi stoupá adrenalin. Bárka se táhla 400 metrů na každou stranu, její dlouhá plochá paluba byla pokrytá květy svízelnic, které se s doširoka otevřenými ústy jako ptáčata natahovaly k rannímu slunci.

Kaledonie se otočila k Pisces. „Vypadá to, že máme nějaký trable,“ řekla a oživila slova, která tak často slýchaly od své padlé kamarádky Rudozubky.

„Trable“ znamenaly boj, příležitost, možnost vrátit úder. Ne stáhnout ocas a utéct.

Při vzpomínce na jejich kamarádku se Pisces pousmála. „Na druhé straně jich bude víc,“ varovala je.

„To doufám,“ řekla Kaledonie a šibalsky se na sestru usmála. Pak sjela po schůdcích na velitelskou palubu. „Vezmi nás tam, Nettle!“ zavolala Kaledonie a nakráčela na můstek. „Harwelle, upozorni *Dýku* a *Píst*, že si plujeme pro zlato.“

Z Harwellova stanoviště u vysílačky zazněl jeho něžný hlas. Kaledonie potřebovala trochu přemlouvat, než souhlasila, že tu věc budou používat, ukázalo se však, že koordinace lodí je mnohem snazší, když s nimi můžete prostě mluvit. Dýky našly způsob, jak komunikovat na otevřených frekvencích, aniž by o svých plánech vyprávěli i svým cílům. „Zlato“ bylo kódové označení pro útok, kdy plují všechny lodě spolu a cíl zasáhnou jako oštěp.

„Amininy ztišovače jsou připraveny na testovací kolo, kapitánko,“ hlásila Pisces z palubního jícnu. „Za předpokladu, že nás Nettle dokáže dostat tak blízko, abychom je mohli spustit.“

„Jestli chcete, dovezu vás k tý bárce tak blízko, že na ni budeme moct plivnout,“ řekla Nettle a nespouštěla oči z hladiny oceánu před sebou. Vyrostla o rovných 30 centimetrů a celé tělo se jí protáhlo, až na tváře, které byly stejně kulaté jako spirálovité jizvy na nich.

„Stačí tak blízko, abychom na ně mohli zavolat,“ odpověděla Pisces s úsměvem. „Připravení na zlato, kapitánko,“ oznámil Harwell.

„Dobře. Motory naplno!“

Kaledonie spočinula pohledem na divoké oranžové barvě svízelnic před nimi. Dvě fialové světlice nad bárkou rozvinuly své pavoučí okvětní lístky a všem, kdo byli poblíž, oznamovaly, že na bárku někdo útočí. Budou mít několik drahocenných okamžiků na přípravu, než se Kaledonie a její vlajkové lodě dostanou na dostřel. Kaledonii stačí jen být rychlejší než zbytek Deckerovy flotily.

Pisces se k ní naklonila a zašeptala: „Lirovi se nebude líbit, že sejmeme jeho bratry.“

Kaledonii se v útrokách nahromadil hněv, a přestože se kolem nich řítilo moře, její mysl byla chladná a jasná. „Jestli Lir nechtěl, abychom šli po jeho bratrech,“ řekla a vychutnávala si temné ostří svého hněvu, „měl nechat na pokoji ty naše.“

KAPITOLA DRUHÁ

Ocelový trup *Zářivé stopy* rozrážel hladinu a hrnul vodu do stran. Tři vlajkové lodě se hnaly vpřed. Za bárkou spatřila Kaledonie Deckerovu flotilu, která právě manévrovala ve snaze ji obklíčit. Jejich paluby byly obehnané hroty, na nichž se rozkládala nabodnutá těla třepotající se v ostrém větru. Kdysi by při pohledu na pět lodí Střel propadala panice, ale teď to brala jako pozvánku.

Amina vykřikovala rozkazy z hlavní paluby. „Střelce z týmů Fofr a Vichřice chci na pravoboku. Čnělky půjdou na levobok! Zamířte na blížící se lodě a palte podle libosti!“

Brzy se dostali na dostřel a vzduch rozčísly kulky. Za další minutu budou dostatečně blízko, aby mohli odpálit Amininu novou zbraň – bomby naplněné upravenou kožní technologií. Každá koule obsahovala stovky malých, kamínkům podobných kuliček, které po výbuchu bomby změkly, rozletěly se do všech stran jako střepiny, a když zasáhly jakýkoli povrch, způsobily po nárazu strašlivý šok.

Poté, co byla Kaledonie svědkem kruté reality výbuchu hvězdného květu v bitvě u Mrakolomu, požádala Aminu o alternativu. Způsob, jak vyřadit Střely ze hry bez hromadných ztrát a bez ničení lodí. Amina přišla s řešením zvaným ztišovač.

Piscetin tým zaujal pozice u všech pěti katapultů stojících na přední palubě. „Připravit!“ zavolala a v tu chvíli všichni

otočili spínači. „Pal!“ Ramena strojů se vymrštila a ze *Zářivé stopy* vystřelilo pět blikajících bomb.

V odpovědi se ozvaly salvy i z přídí *Dýky* a *Pístu*. Do výšky se obloukem vzneslo patnáct koulí. Pohybovaly se mnohem pomaleji než kulka nebo střela. Zdálo se, že i vojáci se na okamžik zastavili, aby je sledovali, jejich zvědavost dočasně zviřila nad opatrností.

Když Kaledonie pozorovala, jak se šinou po obloze, znovu si vybavila tíhu bomby s hvězdným květem, kterou držela v ruce. Pohled naplněný děsivým porozuměním, který si vyměnili s Oranem, než bombu vrhla na palubu *Titána*. Výkřiky agónie, když hvězdicovité čepele v jediném okamžiku rozsekaly stovku Střel na kaši. Byla to ta nejničivější zbraň, jakou kdy použila, a jen na vteřinu se jí zmocnila obava, že tahle nebude jiná.

Bomby se ztišovači si našly svůj cíl a dopadly na paluby dvou nejbližších nepřátelských lodí. Varovný křik náhle utichl, když střepiny kožní technologie zasáhly hrudníky, paže a hlavy. Nezajiskřila žádná elektřina, celá bitva jen rázem ztichla a desítky Střel se zapotácely a upadly do bezvědomí. Přesně podle plánu.

Kaledoniina posádka začala okamžitě znovu nabíjet katapulty a připravovat se na druhou vlnu útoku. Dvě lodě, které zasáhli v prvním kole, se tiše vzdalovaly, zatímco zbývající tři se hnaly vpřed. Bárka za nimi roztáhla do obou stran svá mohutná křídla a postavy na ní ve spěchu odnášely do podpalubí vše, co se dalo.

„Harwelle, řekni posádce *Dýky*, ať se soustředí na tu bárku a všechny svízelnice zapálí. A od *Pístu* chci, aby sledoval blížící se loď.“

„Ano, kapitánko,“ potvrdil Harwell, než předal rozkazy.

Katapulty vymrštily do vzduchu druhou várku bomb. Střely na ně byly tentokrát připravené. Zahájily palbu na pomalu

se přibližující cíle a dva z nich zasáhly. Jenže místo toho, aby bomby neškodně vybuchly ve vzduchu, kožní technologie přišla dolů na Střely a způsobovala kolaps všude, kam dopadla.

Na zastavení Střel to sice nestačilo, ale všechny tři nepřátelské lodě se jim podařilo rozptýlit a Bijcovi se Sosnou tak poskytlí příležitost, kterou potřebovali. *Dýka* vyrazila vpřed a její posádka vypálila na bárku sérii planoucích bomb. Z míst, kam dopadly, se rozvinula masivní, tři metry vysoká ohnivá stěna. Postupně se rozšiřovala, až pohltila celé vyčkávající moře svízelnice.

Kaledonie odtrhla od té scény oči a sledovala nepřátelské lodě. Dvě se pustily na východ, jedna na západ. Ale ji zajímala především ta v čele. Útočná loď, na jejímž trupu bylo namalovaných pět stébel trávy: Decker.

„Harwelle, pošli *Píst* na západ,“ řekla. „Nettle, my míříme na východ.“

Nettle začala okamžitě vydávat rozkazy posádce můstku. „Příčný pohon na pravoboku naplno, na levoboku zpětný chod, na můj povel. Teď!“

Loď se stočila na východ, a když Nettle v pravou chvíli vydala přesně opačný rozkaz, vystřelila vpřed. V rámci příprav neměli možnost si tohle moc nacvičovat, ale energii bitvy se nic nevyrovná. Ten pocit, kdy posádka táhne za jeden provaz a jedná jako jeden muž, je nenahraditelný.

„Střelci, připravit!“ ozval se z hlavní paluby Aminin hlas. „Vichřice, vás chci mít na přídi. Zaměřte se na hlavní loď a nepolevujte! Jděte!“

Zářivá stopa nabrala takový kurz, aby se střetla s Deckerovou lodí. O jejich příd se tříštila střelba, ale razili si cestu vpřed, blížili se stále víc a víc, až... „Obrat na levobok!“ vykřikla Kaledonie.

Loď sebou trhla a otočila se. Nettle stáhla jediným pohybem jejich příd zpět a nechala trup, aby se zakousl hluboko

do oceánu a odhalil Deckerovi jejich bok. Byl to nebezpečný manévr, ale potřebovali dostat odpalovací zařízení na pravoboku do správné pozice.

„Pal, pal, pal!“ křičela Amina z hlavní paluby.

Třesknutí jejich prorážeče trupů následované hlubokým zaskřipěním kovu pronikajícího kovem rezonovalo Kaledonii v hrudi. Přímý zásah zranitelného břicha Deckerovy lodi.

„Dopřejte jim trochu prostoru!“ zavolala Kaledonie.

Zářivá stopa se prudce stáhla, vyrvala z Deckerova trupu smrtící harpunu a zanechala za sebou rozšklebenou díru. Nepřátelská loď se okamžitě naklonila na bok, a jak začala nabírat vodu, vyřinul se z ní hluboký zvuk podobný polknutí. Rána byla nízko na trupu, na ideálním místě, aby loď potopila. Právě vyřadili Deckera ze hry.

„Přibliž se k nim, Nettle.“ Kaledonie si prohlížela Deckerovu salvu, která se teď všemi způsoby snažila udržet loď nad hladinou. Hned za ní vyrazila druhá loď Střel.

„Potřebuju, abychom se s tou druhou lodí střetli přídí proti přídí!“

Zatímco Nettle plnila její rozkazy, Kaledonie se na chvíli zadívala na západ, kde Mino a její posádka už poslaly svou loď Střel ke dnu. *Dýka* pokračovala v palbě na bárku. Kaledonií projela vlna energie: tenhle boj musí vyhrát. Zničili Pětisyna a teď se chystali zničit celou jeho flotilu.

Téměř v ten samý moment, kdy ji to napadlo, se nad ní ozval výkřik: „Máme společnost! Je jich pět a blíží se rychle!“

Kaledonie je spatřila o vteřinu později: zpoza bárky vystřelilo pět nových lodí. Když nepočítala ty čtyři, které už zneškodnili, bylo jich šest proti jejím třem. Dobře.

„Stáhněte se!“ zavolala Kaledonie. „Harwelle, upozorni Stříbrnou flotilu a zbytek Rudé, ať se připraví na modrého jestřába!“

Posádka *Dýky* vyslala směrem k bárce třetí salvu ohnivých bomb. Na široké palubě se Kosy pokoušely krýt anebo se vrhaly přes palubu, aby se vyhnuly ohnivému explozi.

Bomby dopadly a bárku olízly plameny. Pak se *Dýka* otočila a dala se na ústup.

„Pi! Pošli našim kamarádům ještě jednu nálož!“ křikla Kaledonie. „Harwelle! Je čas se stáhnout k modrému jestrábu!“

Amina a její střelci se okamžitě přesunuli k *Pisces* a její skupině, která připravovala další salvu ztišovačů, a Harwell předal svou zprávu vysílačkou.

„Nettle, připrav se, že nás odvezeš pryč!“ Kaledonie ukázala na nepřátelské lodě, které je pronásledovaly, a z příďe *Zářivé stopy* vylétlo pět ztišovačů. Tři dopadly do vody a tiše zmizely ve vlnách, ale zbylé dva zasáhly loď v čele. Střely padaly jako mouchy a výborně odváděly pozornost, přesně, jak Kaledonie potřebovala.

„Teď, Nettle!“

Zářivá stopa odklonila příď od bárky a stočila se za vzdalujícími se siluetami *Dýky* a *Pistu*. Pětice nepřátelských lodí, která byla stále schopná plout, se bez váhání sešikovala do formace ve tvaru šípu pronásledujícího cíl. Kaledonie dobře věděla, že někoho pronásledovat je pro Střely tak lákavé, že tomu nedokážou odolat. Každá Střela potřebovala cíl a Kaledonie jim ho ráda poskytla.

Pozorovala, jak se prokousávají vlnami v přesvědčení, že se dala na útěk, zatímco celá paluba Deckerovy bárky hořela. Teď přicházela její nejoblíbenější část bitvy: plán, který si načrtla v duchu, se v dokonalých a odvážných ohnivých tazích vykresloval na hladině oceánu.

Utíkali a Střely je pronásledovaly. Přímo do spárů Stříbrné flotily a dalších pěti lodí Rudé flotily, které se právě kvůli

tomu držely zpátky. Střely se ocitly v obklíčení ještě dřív, než si vůbec všimly, že je to celé past.

Na okamžik se zdálo, že se boj zastavil, když si salvy Střel uvědomily, jakou udělaly chybu. Pak se daly opět do pohybu. Tři se rozhodly bojovat a rychle podlehly, čtvrtá uprchla a pátá se okamžitě vzdala.

Kaledonie scénu sledovala s ponurým uspokojením. Tahle bitva byla jejich, a jestli se Pětisyn Decker stále ještě držel nad hladinou, dostali i jeho.

KAPITOLA TŘETÍ

Deckerova loď se ve vodě ztěžka nakláněla a její trup se propadal stále hlouběji, zatímco oceán se hrnul do jejích útrob.

„Nemůžeme je zachytit, aniž bychom ohrozili sami sebe.“ Jak kroužili kolem Deckerovy lodě a pátrali po stopě samotného Pětisyna, Pisces si ji prohlížela zkoumavým, ale zamračeným pohledem. „Budou pod vodou dřív, než bychom se mohli odpojit. Sakra! Budou pod vodou dřív, než stihneš vydat další rozkaz.“

„Kryjte se!“ vykřikla Amina a všechny tím srazila na kolena.

Několik Střel zahájilo palbu z nakloněné paluby, Kaledonie se krčila pod brlením a Amininy Čnělky vojákům střelbu opětovaly s mnohem větší účinností. Tohle nebyl soustředěný útok brutálního Pětisyna, ale poslední zoufalý čin salvy, která se navzdory ubývajícím silám nechtěla vzdát.

„Vzduch je čistý,“ zavolala Amina znovu. „Buďte nezlomné, Čnělky.“

Okraj paluby už byl téměř u hladiny. Pisces měla pravdu. Deckerova loď bude brzy pouhou vzpomínkou. Jenže po Deckerovi ani po nikom, kdo by se pokoušel uniknout, nebylo stále ani stopy.

„Decker by měl být na palubě. Snažit se s námi dohodnout, nebo hledět smrti do tváře. Žádný Pětisyn se přece ne-

může schovávat.“ Kaledonie sledovala, jak na palubu vyběhla čerstvá vlna bojujících Střel a obnovila útok.

„Kryjte se!“ Třeskl znovu Aminin povel. Střelba vojáků teď prořídla. Čnělky palbu opětovaly a pak vše utichlo. Žádné další Střely už se neobjevily a loď se teď potápěla ještě rychleji. Za pár okamžiků bude celá pod vodou.

„Možná už z lodi utekl. Nebo tam od začátku vůbec nebyl,“ nadhodila Pisces a sklopila oči k bárce. Z celé západní části lodi šlehaly plameny, ze zbytku se stále kouřilo, každý centimetr povrchu byl ohořelý.

Decker by se určitě snažil bitvu řídit, ale možná ho Čnělky zasáhly hned v první vlně útoku. Možná se schoval do podpálubí a utopil se. Nebo byl možná právě na bárce se svízelnicemi a kontroloval úrodu, když na ně Kaledoniina flotila zaútočila, a nestihl se na svou loď vrátit. A jestli se něco z toho stalo, Kaledonie se o tom potřebovala přesvědčit.

„Vezmu si výsadkovou skupinu,“ řekla a poslala Pisces zpět na kapitánský můstek. „Harwelle, řekni *Pístu*, ať taky vypraví tým. Při prohledávání té bárky bude potřeba co nejvíc rukou. Nettle, dostaň nás k ní co nejdříve.“

„Ano, kapitánko,“ odpověděla Nettle a jedním dechem už předávala rozkazy posádce můstku.

Paluba zaduněla a zanedlouho *Zářivá stopa* přirazila bokem k vysoké bárce. A jestli její konstrukce působila z dálky impozantně, pak zblízka byla ještě impozantnější. Samotná bárka měla čtyři trupy, které se na okrajích stáčely ven a podpíraly masivní plošinu paluby pokrytou zničenou úrodou. Během několika minut se Kaledoniina výsadková skupina vyšplhala na vysoký trup a stanula na palubě, která stále ještě doutnala a byla celá ulepená od mokrého popela. Kam dohlédli, neviděli ani kousek oranžové; oheň strávil vše do posledního květu. Dokonce i sladká vůně se ze vzduchu vytratila a nahradil ji štiplavý kouř.

Mezi řadami zčernalých plodin ležela ohořelá těla vojáků, kteří měli tu smůlu, že se starali o svízelnice právě ve chvíli, kdy na palubu dopadli první ohniví poslové. Kaledonie při pohledu na bárku ztěžka polkla. Stálo tam několik postav, mířilo hadicemi na řádky spálené zeminy a mořskou vodou kropilo zbývající plameny.

Ale nikdo jim nevyšel naproti. Ani oni při pohledu na své nepřátele nezaútočili. Vojáci pokračovali v hašení plamenů. O Kaledonii a její posádce se vůbec nezajímali.

„Uf,“ řekla Pisces a přesně vystihla Kaledoniin zmatek.

„Porozhlédněte se tu,“ řekla Kaledonie, když dorazila skupina z *Pistu*. Nechala Pisces, aby ze čtyřiceti členů posádky vytvořila pátrací týmy. „Přiveďte přeživší na palubu. Deckera chci živého.“

Zevnitř byla bárka stejně mohutná jako zvenčí. Spodní paluby sloužily především jako skladovací prostory. Byly tam sušírny plné květin v různých stadiích dehydratace; skladovací trezory s bednami plnými usušených květin; místnosti přeplněné čerstvou zeminou a hnojivem. Takhle hluboko pod hlavní palubou voněl vzduch sladce a suše a kouř tu byl cítit jen slabě.

„Není tu žádné jídlo,“ namítla Pisces smutně. „Budeme to muset celé potopit, abychom měli jistotu, že se k tomu nikdo nedostane.“

„Měli bychom si nechat aspoň zeminu,“ dodala Amina, nahlédla do další komory a pátrala po přeživších. „Jestli se nám ji podaří přemístit.“

„Stříbrná flotila s sebou má tahač,“ řekla Kaledonie. „Potopíme to, jakmile naloží všechnu půdu, kterou dokážou pobrat.“

„Jeden tahač?“ zeptala se Amina ostře. Jeden tahač by odvezl jen zlomek čisté zeminy, kterou našli. Potopili by po-

klad. Poklad, s nímž by získali možnost pěstovat i něco víc než jen pár ubohých plodin, které se jim podařilo úspěšně vysadit v Mrakolomu.

Jenže byli příliš daleko od domova, a kdyby Lir poslal posily, nedokázali by bárku ubránit. Kdyby ji chtěli odtáhnout, stali by se příliš zranitelní.

„Jeden,“ odpověděla Kaledonie pevně.

Oběti sice neodmyslitelně patřily do jejich světa, ale obětovat se bylo jednodušší, když jste neměli tolik co ztratit.

„Kapitánko.“ Dlouhou chodbou k nim běžela Folly, obvykle broskvové tóny její pleti zružověly sluncem a námahou. Od smrti své kamarádky Pippy se moc neusmívala a v boji se ještě dlouho oháněla bezohledným ostrším smutku. Teď už se jí dařilo nalézat ztracenou rovnováhu. „Přeživší jsme shromáždili na palubě. Je jich osm.“

„Amino, ty se postarej o sběr půdy. Chci to mít sbalené před západem slunce,“ řekla Kaledonie pevně. „Pi, ty pojď se mnou.“

Nahoře na hlavní palubě čekaly přeživší Střely. Klečely s rukama svázanýma před tělem. Kaledonie přelétla pohledem osm tváří před sebou. Tři z vojáků v době jejího příchodu kropili zničenou úrodu a pět dalších přišlo z podpalubí. Žádný z nich však nevypadal ani zdaleka tak divoce, aby mohl získat titul Pětisyna.

„Kde je Decker?“ Kaledonie to potřebovala vědět.

„Žádný Decker tady není, Kaledonie Styx. Už ne.“ Odpověď přišla od ženy, jejíž úsměv v sobě neměl ani špetku respektu. Opálenou kůži měla potřísněnou popelem, ale oči jí zářily. Klečela mezi ostatními s jistotou, která poskytovala zbylým vojákům oporu: vůdkyně.

Kaledonie přistoupila blíž a žena tak musela zaklonit hlavu, když se na ni chtěla podívat. „Jak se jmenuješ?“

„Remi,“ odpověděla žena. Hleděla na Kaledonii s jakým-
si nečitelným údivem, jako by právě nepřišli o celou úrodu
svízelnic a malou flotilu lodí.

„Jak to, že tady už žádný Decker není, Remi?“

„Protože je mrtvý.“

„A kdo je tvůj nový Pětisyn?“ zeptala se Kaledonie po-
dražděně, téměř až zlostně.

Lir měl ještě tři poslední Pětisyny – Venna, Deckera a Tas-
sosa – a každý z nich měl na mořích, která brázdily Střely,
na starosti něco jiného. Venn odpovídal za nábor a operoval
ze Slipmarku, který sevřel své železné čelisti brzy po Aricově
smrti; Tassos velel Síti a Decker chránil Agroflotilu.

Tentokrát se Remi tiše ušklíbla a pak teprve odpovědě-
la. „Neříkej, žes to neslyšela. Žádní další Pětisynové už ne-
jsou. Jsou mrtví.“ Odmlčela se a její úsměv prozradil, že to-
ho ví víc. Pak dodala. „Na Lirův rozkaz. Ale nezavraždil je
on. Chceš vědět, kdo je zabil?“

Kaledonie cítila, jak se jí v žaludku utahuje uzel. Nechtě-
la slyšet odpověď, ale tušila, že už ji zná.

Remiiny oči se rozzářily tak krutou radostí, jako by právě
tiskla nůž ke Kaledoniinu srdci.

„Lir si vybral Donnallyho. A ten je všechny zabil.“